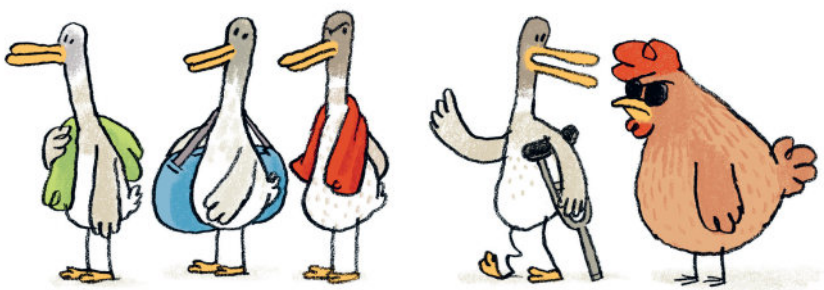

Nơi đâu vịt xếp hàng dài, nơi đó nhất định vui có một không hai. Nếu kém hấp dẫn thì làm sao mà thu hút được ai?

Không ngoại lệ, tít cuối hàng, Gà Mờ và Vịt Khờ nhấp nha nhấp nhổm.

"Tụi mình xếp hàng làm gì vậy? Đợi tới lượt mua xúc xích nướng à?" Gà thắc mắc. "Cậu biết thừa tớ đang giảm cân, dù thực ra tớ vẫn xơi tất tần tật."

"Cậu be bé cái mỏ thôi." Vịt rít. "Những bạn khác trông cứ là lạ sao ấy."

"Bọn tớ xếp hàng vào bể bơi đấy." Vịt đứng trước ngoái đầu. "Sao các cậu đi bơi mà không mang khăn tắm?"

"Đi bơi á?" Mắt vịt sáng ngời. "Tớ luôn ước được đi bơi một lần trong đời! Từ bé tới giờ tớ chưa từng chạm nước."

“Mười con ngựa cũng không kéo tớ xuống bể được.” Gà phản đối, thổi phì phì. “Tớ có biết bơi đâu, tớ vào đấy làm gì?”

“Một mình thì tớ chịu, tớ không dám đi.” Vịt nhìn gà, nài nỉ. “Cậu vào xem với tớ một tí! Chúng ta hoạn nạn có nhau mà, nhỉ?”

Gà rên rỉ. Cô còn biết nói gì? Ừ thì... bạn tốt là thế mà, nhỉ? Đôi lúc, mình phải làm những việc mình không vừa ý, để bạn mình được vui, đúng không nào?

Trong lúc Gà Mờ và Vịt Khờ thì thà thì thào, hàng vịt dài vẫn không nhích được bước nào.

“Quá là mất thì giờ! Bọn mình không thể cứ mãi đứng đây chờ!” Gà phàn nàn. “Từ thuở lọt trứng, tớ chưa từng phải xếp hàng đâu.”

Gà Mờ hùng hổ chen lên đầu, Vịt Khờ đành lẽo đẽo theo sau.

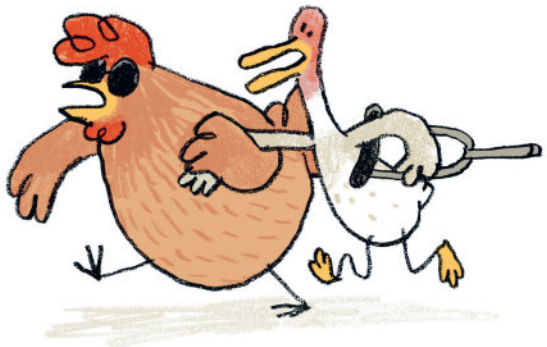

Tất nhiên, hành động này làm bầy vịt bức xúc.

“Hai cậu xuống dưới đi! Nếu ai cũng chen ngang thì còn ra thể thống gì?” Hàng vịt bất mãn la quang quác.

“Nhưng đâu phải tất cả đều chen ngang?” Gà dẩu mỏ. “Cô vịt đây cần được ưu tiên. Các cậu không thấy cô ấy chống nạng à? Nếu cứ phơi mặt mãi dưới nắng chói chang, cô ấy sẽ kiệt sức và ngất xỉu, rồi bọn mình sẽ phải gọi xe cấp cứu...”

“Cậu thôi đi.” Vịt xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng.

Nhưng gà không đời nào chịu dừng.

"Cô vịt què này cả đời lủi thủi ở mảnh sân âm u, buồn tẻ. Cô ấy chẳng mong sang giàu, chẳng cầu nổi tiếng. Một cô vịt hết sức thiệt thòi, có mơ ước cực kì nhỏ nhoi. Cô ấy thèm được vào bể bơi, chỉ một lần trong đời thôi. Thương không cơ chứ?" Gà rớt nước mắt. "Nếu trái tim các cậu không phải sắt đá, hãy nhường cho chúng tớ chen qua!"

Chuyện gà kể nghe cảm động quá. Hàng vịt rộng lượng bước sang bên, nhường cho đôi bạn lên trên. Loài vịt vốn tính thiện lương, không con vịt nào muốn mang tiếng là vô tâm cả.

Gà và vịt vừa tới cửa thì bị mấy anh vịt chặn lại.

"Em này vào được, còn em," mấy anh vịt chỉ gà, "em phải đi ra."

"Tại sao?"

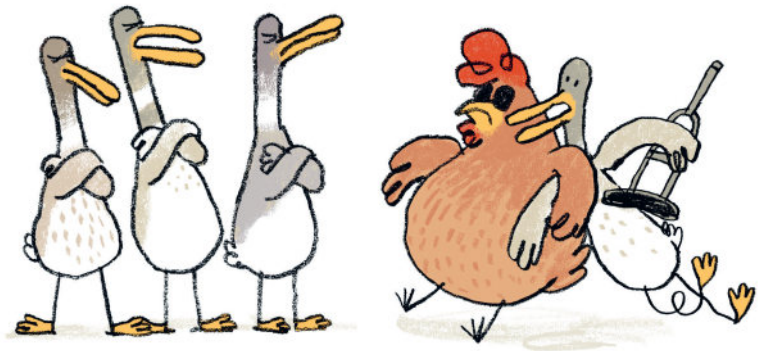

"Bể này cấm gà."

"Bất công thế." Gà phản đối. "Bể bơi công cộng cơ mà?"

"Chưa từng có gà vào bể." Mấy anh vịt trả lời. "Luật đã đề ra, cấm cãi."

"Thế thì đổi luật đi. Các anh không biết mình bỏ phí những gì khi không cho gà vào bể đâu. Hôm nay hẳn là ngày may mắn của bầy vịt đấy." Gà cười ha hả. "Cứ để em qua đi mà."

Mấy anh vịt quyết không nhượng bộ.

"Về đi em. Chỉ cần cho một gà vào, họ nhà gà sẽ lũ lượt kéo tới đây, và chẳng mấy chốc, bể bơi công cộng biến thành trại gà hôi mốc."

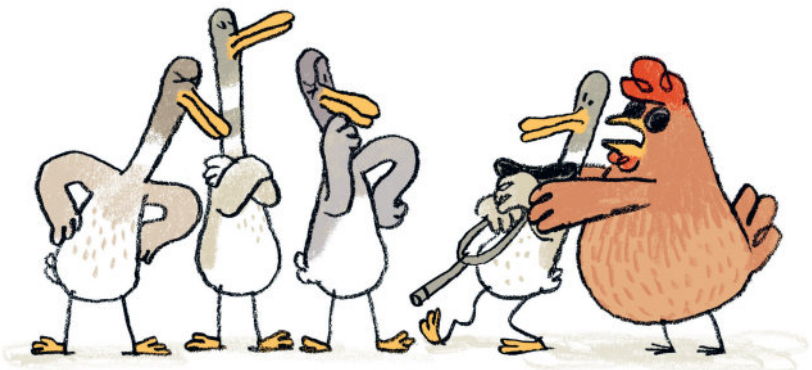

Gà hít sâu để giữ bình tĩnh.

"Chắc các anh nghĩ em thèm tắm ở đây lắm? Chân cẳng bạn vịt thế này thì ở chỗ nước nông cũng có khi chết đuối, cho nên bạn ấy cần em cứu hộ."

"Này." Đám vịt bối rối. "Em bị mù mà? Thế thì làm sao em..."

"Thời giờ vàng ngọc của em không phải để tranh luận vô bổ với mấy anh vịt lơ tơ mơ. Cãi qua cãi lại thế này thì có mà đến Tết."

Không đợi mấy anh vịt phản ứng, Gà Mờ kéo Vịt Khờ chen qua cửa quay rồi ngẩng cao đầu, hùng dũng bước.

"Thật ngang ngược! Thời buổi này, chuyện gì cũng xảy ra được." Mấy anh vịt sửng sốt nhìn theo. "Gà mà vào thì đúng là giời ơi đất hỡi, tận thế của bể bơi."

"Mất mặt quá!" Vịt than ngắn thở dài. "Giá có cái lỗ nẻ nào để chui."

"Cậu nên cảm ơn tớ mới phải." Gà càu nhàu. "Nếu không nhờ tớ, cậu có mà đứng xếp hàng đến tận mùa quýt."

"Nhưng cậu dẫn tớ vào bể với tư cách là... vịt khuyết tật!" Vịt len lén nhét nạng vào thùng rác. "Tớ biết làm quen với các bạn vịt khác thế nào?"

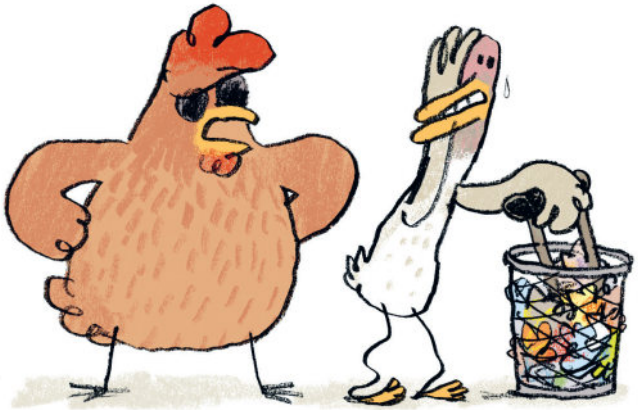

"Sao cậu lại muốn làm quen với vịt?" Gà chất vấn. "Cậu có tớ rồi còn gì? Trên đời này, Vịt Khờ kiếm đâu ra người bạn tốt như Gà Mờ, hở? Mà lúc nãy," gà hằm hè, "đáng lẽ cậu phải mở mỏ ra bênh tớ. Cậu không thấy họ nói chuyện lấc cấc quá à? Rất là vô duyên."

"Đúng." Vịt lí nhí. "Suýt nữa tớ cũng nói thế."

"Thế sao cậu không nói gì?"

Vịt im lặng.

"Chẳng đấu tranh vì bạn bè gì cả." Gà thất vọng. "Tớ tưởng cậu thế nào."

Gà không nghe vịt nói gì, chỉ thấy khe khẽ vang lên tiếng nức nở nghẹn ngào.

"Cậu đừng khóc, vịt ơi." Gà nhẹ nhàng an ủi. "Đúng là không phải ngày một ngày hai mà rèn được lòng dũng cảm."

"Giá mà cậu nhìn thấy," mãi rồi, vịt lên tiếng, "trước mặt chúng ta là đồng cỏ xanh tươi tắm trong nắng vàng rực rỡ. Bầu trời trong vắt, xa xa, mặt hồ lấp lánh, soi bóng những áng mây trắng bồng bềnh. Có cả cầu nhảy cao ba mét. Nhìn là thấy vui tới bến! Điều tuyệt vời nhất là có rất nhiều vịt. Ngút tầm mắt, toàn vịt là vịt." Vịt hạnh phúc thở hắt ra. "Vô vàn vịt!"

"Tuyệt." Gà ngáp. "Cậu đã tận mắt thấy mọi thứ rồi, giờ về thôi."